

Породица Мијатовић из Кузмина

САЊАЈУ ТОПЛИ ДОМ

Најмлађи
Михајло
прспавао је
у загрљају
старије
сестре посету
хуманитараца

Младе супружнике Перицу и Тању Бог је наградио са чак шесторо деце, три дечака и три девојчице. Поред Милице, која је најстарија, ту су Горан и Гордана (10), Јелена (6), Зоран (3) и Михајло (1). Преживљавају од скромне социјалне помоћи, дечјег додатка и сезонских послова

Текст и фотографије **ХО Срби за Србе**

Милица Мијатовић има 11 година и већ помаже родитељима у плетењу каишева

Зовем се Милица, имам 11 година и највише волим да помажем мами и тати око плетења каишева – дочекала нас ја мала Милица Мијатовић из Кузмина код Сремске Митровице, чији је основни задатак, поред плетења, да као најстарија брине о млађој браћи и сестрама.

Детињство ових малишана од колевке је спаковано у две изнајмљене и скучене собице у којима се играју, уче и друже превасходно једни са другима, јер услова за окупљање неког већег друштва нема. Троје најмлађих спавају са мајком на душеку, а зими су сви заједно у једној соби, да буде топлије. Купатило и воду немају, само чесму у дворишту. Рупе код прозора кроз које дува ветар пуне сунђерима. Прокишњава на све стране, па је велика влага и голим оком видљива. Од скорашње јаке олује, дечија собица у потпуном је мраку.

„Има и доста мишева, а кад је јака киша изађу и бубашвабе. Плашимо их се” – додаје Милица.

Преживљавају од скромне социјалне помоћи, дечијег додатка и сезонских послова. Поред тога, плету каишеве за обућу.

„Једна жена доноси материјал за неку фирму из Руме, па правимо. Заради се који динар. Навикавамо и децу бар на неке послуже који нису тешки. Ипак, јако су мала примања. Док платимо струју, кирију и остале трошкове, мало нам остане, па то провлачимо цео месец. Док не иду у школу и некако, али кад крену на наставу све је много теже. Колико пута зафали за ужину или нешто” – укључује се мајка Тања у разговор.

„Овде смо већ 14 година подстанари, плаћамо 4.000 динара. Ту су нам се родила сва дечица и не знају за боље. Нажалост, ускоро ћемо морати да одемо. Газда нас је обаве-

стио да ће следеће године у пензију и да ће се вратити ту да живи. Не знамо где ћемо са шесторо деце и ко би нас примио” – забринута је Тања.

Упркос катастрофалним условима, деца су здрава и напредна. Међутим, домаћин Перица имао је озбиљних проблема са притиском и био је једно време у болници. То их је баш било уплашило. Тања је тада још била трудна, па је морала сама да брине о деци и домаћинству. Сада Перица узима терапије и мора да се пази, али мора и да ради. Многе материјалне благодети нису им још увек на дохват руке.

Не боли, ипак, недостатак материјалних ствари колико душевна бол узрокована људском безобзирношћу. То нам је мајка Тања посебно истакла:

„У школу и кад је киша и кад је снег иду пешке. Нико неће да их повезе пошто мисле да су сиромашни, да немају к’о што они имају. Дођу

Ту су нам се родила сва децница и не знају за боље - каже мама Тања

„Позивам јако добре људе да ми купе кућу, волео бих да позовем моје другаре из школе да ми дођу. Ова кућа где смо сада није лепа.“

Већина људи данас се не би усудила да има чак ни кућног љубимца, а да притом нема решено стамбено питање, сигуран и стабилан посао и шта све још не, што је наметнуто као неки друштвени критеријум да би се засновала породица. Мијатовићи су се храбро упустили у брачне воде, не чекајући ништа од тога и чврсто решени да имају бројно потомство као и њихови родитељи, како у шали кажу „да им не буде досадно у игри“, а и да сутра помажу једни другима. Не седе скрштених руку, али нису успели да обезбеде дом. Решили су зато да нам се обрате за помоћ!

Нови задатак за Хуманитарну организацију Срби за Србе и све њене донаторе јесте да пробамо да њихове снове о породичном дому претворимо у стварност. Можда је управо најмлађи Михајло, док је спавао за време наше посете, снисвао снове о новој кући, ни не знајући да ће му се они можда ускоро остварити. ■

Чак и ову неусловну кућу ускоро морају да напусте, а где ће - не знају

тако из школе мокри, а овде их сачекају влага и хладноћа. Тишти их то, мада не говоре. Буде ми жао због немоћи, мајка сам им!”

Мијатовићи никада нису путовали нигде. На екскурзије не иду јер је јако скупо, а и, како кажу, кад би могли да пошаљу једно

дете, било би им жао друге деце. Зато их не пуштају уошште. Због тога је највише жао малом и тихом дечаку Горану. Он највише воли да гледа фудбал, али у последње време не ради телевизор. На питање да ли има неку жељу, стидљиво одговара: